Понад похмуре, чорномуре бердо[42]
підносив замок кам'яний свій жест.
В him сивий мешка цар, мов срібний жезл;
в льохах тримав рабів своїх він твердо.

Навколо замка виросли крокоси,
повій з-під листя вій глядів на жердь.
Щораз то більш впадало в погріб жертв,
неначеб хто косив тяжкі покоси.

Враз лютий бунт затряс тюрми кублом.
Геть! З льоху творять інший світ в надії.
Побачив цар ті тереми нові
та став тоді своїх рабів рабом.

Цей цар – це я, палац – душа моя,
бунт – сон, раби – мої померлі мрії.